

ὀδηγοῦσα τὰς πιστὰς αὐτῇ ὀμιλητρίαις εἰς τὰ ἱερὰ τῶν προγόνων μας ἐδάφη, καθίστα κοινωνοὺς τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου καὶ τῆς πάλαι πρὸς τὴν τέχνην τῶν Ἑλλήνων λατρείας.

Ὅτε δὲ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον συνεκλονίζον, οὕτω φεῦ! ἐφημέρωσ, ὀλόκληρον τὸ Ἑλληνικόν, αὐτῇ πρώτῃ πάλιν ἀνέθωρε καὶ διὰ λόγου τε καὶ τύπου κατέστησε γνωστὰ τὰ τῆς ἱερᾶς Ἀλτεις μνημεῖα, ἐπικαιρότατα δημοσιεύσασα καὶ γλαφυρωτάτην περὶ Ὀλυμπίας καὶ Ὀλυμπιακῶν αγῶνων μελέτην.

Ἄλλ' ἡ δεσποινὴ Σεβαστὴ Καλλισπέρη μακρὰν τοῦ ν' ἀπαυδήθη ἔτι, πλήρης τοῦναντίον σφρίγγου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐξακολουθεῖ τὸ εὐγενές της ἔργον. Ὅ,τι δὲ καὶ τὸν κάλαμον δὲν ἀφῆκαν οἱ δάκτυλοι της ἄς μαρτυρήσῃ ἡ ἀξία τοῦ κατωτέρου δημοσιευομένου περισπουδάστου αὐτῆς ἄρθρου, οὐ ἡ δύναμις καὶ τὸ κάλλος ἐξηγοῦσι καὶ εἰς τοὺς δυσπίστους ἔτι Θωμᾶς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς προσφιλοῦς «Ποικίλης Στοᾶς», ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο πρὸς αὐτὴν ἐγκώμιον δὲν εἶναι ἢ ὀλίγα ἄνθη, ἀτίνα ἐδρόσισε καὶ περιέβαλψεν ἡ εὐλικρινὴς πρὸς τὴν φιλοπάτριδα ἑλληνίδα ἐκτίμησις μας!

(Δεκέμβριος 1900)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Θ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΣΤΕΦΑΝΙ ΑΙΘΕΡΙΟ

ΣΤΙΧΟΙ

Τόσον καιρὸ ἢ ἀγάπη μου
Σπαρμένη στῆ καρδίᾳ μου,
Ξεφύτρωσε κι' ἀνάθισε,
Πανῶρια μάγισσά μου.

Κι' ἕνα στεφάνι σοῦπλεξα
Μὲ τ' ἄσπρα της λουλούδια,
Στεφάνι ἀπὸ χαμόγελα,
Στεφάνι ἀπὸ τραγούδια.

Πάρ' το καὶ λευκοφόρεσ' το
Στὰ ὀλόξανθα μαλλιά σου,
Κάπιαν ἀχτίδα φλογερή
Νὰ ρίχνει στῆ μορφή σου,

Κι' ἢ σμίξουμε ἢ δὲ σμίξουμε
Μὲς στῆς ζωῆς τὰ χρόνια,
Κάτι τρανὸ κι' ἑλάφταστο
Θά σοῦ χαρίζει αἰώνια.

(1900)

Ἔχεις τὸ χρῶμα τοῦ γιालοῦ
Στὰ γαλανὰ σου μάτια
Ποῦ ἡ τρισαθάνατη Ὠμορρία
Χτισμένα ἔχει παλάτια.

Φέγγουν τοῦ ἡλιοῦ οἱ μαγικὲς
Ἄχτιδες, στὰ μαλλιά σου,
Φεγγοβολαί κι' ὀλάκερος
Στὰ κάλλη τὰ λευκά σου.

Ἄνθοῦνε κρῖνα δροσερὰ
Στὸ ζηλευτό σου στόμα,
Ροδοβολοῦν τριαντάφυλλα
Στὰ μάγουλά σου ἀκόμα.

Γλυκοδροσιζει ἢ χαραυγὴ
Στὰ βάρη τῆς καρδιάς σου,
Γλυκοπροβαίνει ἢ ἀνοιχὴ
Στὴν πλουμιρὴ θωριά σου.

ΦΩΛΩΡΟΣ ΡΩΔΑΝΘΗΣ

